

Arrest

nr. 109 678 van 13 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat V. LURQUIN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Mashad en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. Van 1380 (Perzische kalender, komt overeen met 2001/2002 onze kalender) tot 1384 (2005/2006) volgde u een specialisatie in de elektronica aan de universiteit van Nichapur. In het jaar 1383/84 (maart 2004-februari 2005) heeft u samen met R. (...), M. A. (...) en M. G. (...) een studentenbeweging opgericht genaamd Arman Danechdjoui (de wil van de studenten). Jullie verspreidden een CD met hierop een interview dat dateert van 1378 (1999/2000) tussen S. E. (...) en A. F. (...). Jullie verdeelden

ook 's avonds pamfletten. Zo leerde u de heer H. (...) en de heer N. (...) kennen, die uw beste vrienden werden. Jullie hadden een vergadering in Nichapur en u vermoedt dat jullie toen werden geïdentificeerd door de Iraanse autoriteiten. Vijf à zes maanden na deze vergadering, in de vijfde maand van 1384 (juli/augustus 2005) werd u gearresteerd. Ook G. en R. (...) werden na deze vergadering gearresteerd. U bleef eerst twee maanden in een detentiecentrum van Ettela'at (de geheime dienst) om vervolgens getransfereerd te worden naar de Vakil Abad gevangenis in Mashad. U werd er gepest en geslagen. Door de zittingen van uw rechtszaak vermoedde u dat de rechter S. (...) genaamd u dergelijke slagen liet toebrengen. U diende klacht in tegen deze rechter. De wetsdokter oordeelde echter dat er niks met u was gebeurd. Vervolgens werd de rechter vrijgesproken. U werd uiteindelijk veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het handelen tegen de staatsveiligheid en 1 jaar voor het verspreiden van CD's en pamfletten, in het totaal 4 jaar en bovendien werden uw politieke en sociale rechten gedurende 10 jaar afgenomen. In beroep werd dit vonnis van vier jaar gevangenisstraf bevestigd maar werd de afknotting van uw rechten herleid tot een duur van vijf jaar. Uiteindelijk werd u na twee jaar, in de tiende maand van 1386 (december 2007/januari 2008) voorwaardelijk vrijgelaten. De voorwaarde bij uw vrijlating was dat u zich 6 jaar lang voorbeeldig diende te gedragen. Indien u opnieuw een misstap zou begaan, zou u terug in de gevangenis belanden. U trouwde op 12/12/1386 (2 maart 2008) met S. B. (...) (O.V. 6.912.229). Van eind 1386 tot eind 1388 (2009/2010) werkte u in Mashad. U produceerde elektronische pakketten voor veiligheidsbedrijven. U verhuisde vervolgens naar Teheran voor uw werk. Daar deed u hetzelfde werk gedurende 7 of 8 maanden, van 1388 tot de 8ste maand van 1389 (oktober/november 2010). Toen u vrijkwam uit de gevangenis had u geen politieke activiteiten meer en de studentenbeweging die u samen met uw vrienden had opgericht bestond niet meer. U financierde wel activiteiten van de hervormers. Zo werd er een huis gehuurd in Mashad waar er pamfletten werden gedrukt en politieke activiteiten werden georganiseerd. U liet uw juridische documenten ten tijde van uw veroordeling en gevangenschap onderbrengen in dit huis dat door u veilig werd geacht. Tijdens de presidentiële verkiezingen hielp u samen met andere hervormingsgezinde vrienden bij een propagandabureau van Mousavi. U hebt tevens voor Mousavi gestemd. U begon opnieuw met het verspreiden van de CD die u verder afwerkte door telkens nieuwe feiten erop te plaatsen. U zocht ook zelf artikels op. De CD gaf u aan vrienden die deze vervolgens kopieerden en verspreidden omdat u tijdens de manifestaties pamfletten verdeelde en ook een fototoestel rond uw nek had hangen. U vermoedt dat de autoriteiten u sindsdien zijn beginnen viseren. Op 20/9/1389 (11 december 2010) werd u 's avonds opgebeld door uw schoonvader met het bericht dat u die avond niet naar huis mocht komen omdat de Iraanse autoriteiten bij u thuis waren binnengevallen en op zoek waren naar u. Toen de autoriteiten binnenvielen werd uw vrouw vastgehouden door de autoriteiten als drukingsmiddel zodat u zich zou aangeven. Uw buurman T. (...), een goede vriend van uw schoonvader, had hem ingelicht over de gebeurtenis. Toen u op de hoogte werd gesteld, belde u naar uw vriend N. (...) om raad. Hij gaf u het telefoonnummer van een zekere G. (...). Vervolgens bent u naar Lavasan gegaan om onder te duiken bij G. (...). U besloot om naar Kish te reizen, gezien het eiland omwille van zijn toerisme minder wordt gecontroleerd. Hiervoor had u een shenasnameh op een andere naam nodig. U verkreeg een valse shenasnameh op naam van H. K. (...). Na drie dagen in Lavasan verbleven te hebben, reisde u naar Kish. Er werd op 6/10/1389 (27 december 2010) een convocatie van de 26ste afdeling van de revolutionaire rechtbank van Teheran bij u thuis afgeleverd. U onderhield contacten met enkele vrienden in Teheran. U reisde ook enkele malen naar Teheran. Zo werd u op de hoogte gehouden over enkele hervormingsgezinde vrienden die werden gearresteerd. Uiteindelijk poogde u voor de eerste maal Iran te verlaten via Turkije op 24/03/1390 (14 juni 2011). U reisde met de bus aan de hand van een vals paspoort op naam van H. J. (...) naar Turkije. In Istanbul aangekomen werd uw geld gestolen en diende u terug te keren na één week op 29/03/1390 (19 juni 2011). Vervolgens keerde u terug naar Kish. Op 7/05/1390 (29 juli 2011) hebt u Iran verlaten met een vals paspoort met hierin een visum voor Oekraïne. Vervolgens reisde u naar Hongarije. Daar werd u gearresteerd en teruggestuurd naar Kiev (Oekraïne). Vanuit Oekraïne werd u vervolgens op 14/05/1390 (5 augustus 2011) gedeporteerd naar Iran. Om niet gecontroleerd te worden in de luchthaven bij uw terugkeer in Iran, gaf u 500 euro aan een persoon in een treinstation in Oekraïne om een telefoontje te mogen doen. U belde N. (...). Hij raadde u aan om langs een politiepost van de immigratie te passeren waar een dame zat die ook aanhangster was van de groene revolutie. Zo kon u zonder problemen Iran binnenkomen. Op 18/08/1390 (9 november 2011) vertrok u opnieuw naar Turkije met de bus en het vals paspoort. Vervolgens nam u een vrachtwagen die u na vier, vijf of zes dagen in België afzette. U vroeg in België asiel aan op 14 november 2011. U had voor het eerst opnieuw contact vanuit Kish met uw familie via uw contactpersoon en vriend H. (...) twee maanden nadat u voor het eerst Iran poogde te verlaten. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: de originele shenasnameh van uw echtgenote, de originele nationale kaart (mellikaart) van uw echtgenote, een kopie van de voorpagina (eerste pagina) van uw shenasnameh, kopieën van een paspoort afgegeven op 6/06/2011 op naam van J. H. (...) geboren te Larestan op 24/05/1975 met uw foto, een legerdienstkaart en foto

op naam van J. H. (...) met uw foto, een vonnis van de eerste kamer van de revolutionaire rechtbank te Mashad waarin u wordt beschuldigd van lidmaatschap bij een illegale studentenorganisatie, handelingen tegen de staatsveiligheid, activiteiten tegen het Iraans regime en het drukken en verspreiden van leugens om openbare gedachten te beangstigen, een convocatie d.d. 3/10/1389 (24 december 2010) waaruit blijkt dat u wordt opgeroepen op 6/10/1389 (27 december 2010) door kamer 26 van de revolutionaire rechtbank.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op dat er een hele reeks elementen met betrekking tot de door u uiteengezette pogingen om Iran te verlaten en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw asielaanspraak in zeer ernstige mate ondermijnen. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u tot tweemaal toe bent terug gekeerd naar Iran, alvorens asiel aan te vragen in België. Dergelijk gedrag kan niet in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u naar Istanbul in de derde maand van 1390 (juni 2010), maar vloog u terug aan de hand van uw vals paspoort (CGVS I, p. 18 en Vragenlijst DVZ, p. 3) en reisde u de tweede maal richting Oekraïne met behulp van een visum in dat valse paspoort. Uit uw verklaringen en de documenten in uw dossier blijkt dat u vervolgens werd gearresteerd in Hongarije en teruggestuurd naar Oekraïne op 31/07/2011. U beweerde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u door Oekraïne gedwongen werd gedeporteerd naar Iran. U verwijst hierbij naar een uitreisstempel dd. 4/08/2011 die aangebracht is het door u gebruikte valse paspoort. Toen u werd gevraagd of u bewijzen hebt dat dit werkelijk een gedwongen terugkeer naar Iran betrof, antwoordde u dat ze u uw paspoort terug hadden gegeven en een document dat volgens hen het bewijs was van het feit dat u teruggestuurd werd. U beschikt echter niet over dit document. U beweerde dat een voor u onbekend hooggeplaatst persoon, die u per toeval in het treinstation ontmoette en van wie u de indruk had dat hij voor de luchthaven werkte, gezegd had dat u dit document diende te verscheuren, hetgeen niet als uitleg kan worden weerhouden. Voorts beweerde u dat u 500 euro en twee parfums aan deze persoon betaalde omdat hij u een telefoontje liet doen naar N. (...). Deze raadde u aan om bij de politiepost in Teheran te passeren waar er een dame zat. N. (...) wist dat zij ook mede aanhangster was van de groene revolutie. U bent ervan overtuigd dat zij op de hoogte was van uw problemen en u daarom zonder meer heeft binnengelaten in Iran en mede vermoedt u dat de grote menigte ook een hulp was om zonder problemen de grens te passeren (CGVS I, pp. 14-16 en p. 18). Bovenstaande verklaringen houden geen steek. Vooreerst is het niet aannemelijk dat een onbekend persoon die u toevallig tegenkwam in het station – en van wie u louter vermoedt dat deze werkte bij de luchthaven – u het advies gaf om het bewijs van uw deportatie te verscheuren. Voorts is het uiterst bevreemdend dat u al uw middelen zou afgeven om één telefoontje te kunnen doen. Bovendien is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat de Heer N. (...) u meteen antwoord kon bieden en zei dat u bij een bepaalde mevrouw aan de politieposten diende te passeren omdat zij u niet zou controleren wegens haar eigen deelname aan de groene revolutie. U kon daarenboven geen verdere details geven over deze mevrouw. U verklaarde louter dat ze aanhangster was van de groene revolutie (CGVS I, pp. 14-16). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, verklaarde u dat u tijdens uw reisweg naar België het valse paspoort hebt gegeven aan de smokkelaar en dat hij dit heeft opgestuurd in een pakket naar uw vader met hierop een telefoonnummer. U beweerde verder dat u wenste dat het paspoort terecht kwam bij N. (...) en dat daarom zijn telefoonnummer op het pakket geschreven werd. Bij ontvangst van het pakket belde uw vader naar N. (...) en bezorgde hij hem het pakket. U had immers geen vertrouwen in uw familie en u vermoedde dat dit reisdocument veiliger was bij uw vriend dan bij uw ouders indien de autoriteiten zouden langskomen (CGVS I, p. 17). In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze manier van werken volstrekt onlogisch is. Het is immers onaannemelijk dat een smokkelaar de moeite doet om een vals paspoort terug te sturen naar uw ouders. De onaannemelijkheid van uw verklaringen over uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten wordt nog verder benadrukt doordat u plotseling tijdens uw tweede gehoor op het CGVS met een legerdienstkaart op naam van J. H. (...) op de proppen kwam. Uw bewering dat de smokkelaar u bij wijze van extraatje naast uw vals paspoort ook een kaart van einde legerdienst heeft meegegeven voor in het geval dat u ergens nog meer bewijzen zou nodig hebben, houdt helemaal geen steek. Volstrekt absurd is nog dat men er ook nog de originele foto van de legerdienstkaart zou hebben bijgegeven (CGVS II, p. 2 en pp. 6-7). Bovenstaande brengt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang en doet tevens twijfels rijzen over uw werkelijke identiteit. Uw geloofwaardigheid wordt verder aangetast doordat u uw veroordeling door de revolutionaire rechtbank niet hebt kunnen hard maken aan de hand van de juridische documenten die u

beweerde in uw bezit gehad te hebben. Er dient immers te worden vastgesteld dat u in verband met de locatie van uw originele documenten en uw contacten met H. (...), één van uw beste vrienden in Iran, meermaals tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd, hetgeen op zich opnieuw afbreuk doet aan de waarachtigheid van uw asielrelaas. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u verschillende malen tijdens uw gehoor hebt gezegd dat u niet wist hoe belangrijk originele documenten waren voor uw asielaanvraag. Dit is geen afdoende uitleg om uw gebrek aan bewijzen te verantwoorden. U bent reeds in België sinds 14 november 2011, zodoende had u ten minste 9 maanden de tijd om de nodige bewijzen te verzamelen (CGVS II, pp. 4-5). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, beweerde u de documenten van uw juridische procedure te hebben afgegeven aan de heer N. (...) toen u zich in Kish bevond, enkele maanden (ongeveer twee maanden) vooraleer u Iran poogde te verlaten (CGVS I, p. 12 en p. 17). U verklaarde echter tijdens uw tweede gehoor dat u een deel van uw documenten had overgebracht naar een gehuurd huis dat u veilig achtte in de periode dat u samen met N. (...) politieke activiteiten deed (CGVS II, pp. 5-6). In dit verband dient te worden opgemerkt dat het uiterst bevreemdend is dat uw eerste vonnis, dat u wel hebt neergelegd op het CGVS, zich wel bij uw vader thuis bevond en u vervolgens het vonnis via uw schoonouders hebt kunnen bekomen om het neer te leggen op het CGVS (CGVS II, p. 3 en p. 6). Zoals hierboven reeds werd aangehaald, bleek uit uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor dat u nog regelmatig contact had met een zekere vriend genaamd H. (...) in Iran en dat u via hem, verschillende documenten uit Iran kon laten overkomen. U stelde dat u de dag voor uw gehoor op 21 augustus 2012 uw vriend H. (...) nog had gecontacteerd omdat u documenten nodig had die hij u vervolgens heeft opgestuurd per mail. U contacteerde hem via facebook en per telefoon. Via hem kon u immers ook communiceren met uw vrouw toen zij zich nog in Iran bevond (CGVS I, pp. 3-4). Tijdens uw eerste gehoor werd er u gewezen op het feit dat u alle originele documenten, waaronder uw juridische documenten, die u had opgesomd diende te laten overkomen ter staving van uw asielrelaas (CGVS I, p. 12, p. 14 en p. 18). Toen u tijdens uw tweede gehoor werd geconfronteerd met het feit dat u deze documenten niet neerlegde, legde u ter verantwoording uit dat uw overige juridische documenten, uw shenasnameh en uw mellikaart niet hebt kunnen bekomen omdat u geen contact meer had met uw contactpersoon in Iran (CGVS II, pp. 2-3). Uw verklaringen over uw contacten met H. (...) tijdens uw tweede gehoor zijn echter fundamenteel tegenstrijdig met uw antwoorden tijdens uw eerste gehoor. Zo zei u plots dat u sinds 10-11 augustus 2012 geen contact meer had met H. (...), terwijl u het vorige gehoor nog expliciet had gezegd hem te hebben gecontacteerd de dag voor uw komst naar het CGVS (op 21 augustus 2012) (CGVS II, p. 3). Hiermee geconfronteerd, kon u uitsluitend antwoorden dat niet veel herinneringen over uw contacten hebt (CGVS II, p. 18). Bovendien beweerde u plots tijdens uw tweede gehoor dat u ook niet meer kunt inloggen in uw facebookaccount sinds het midden van augustus 2012 (CGVS II, p. 3) en op die manier dus ook geen contact meer kunt leggen. Hierover hebt u evenmin een woord gerept tijdens uw eerste gehoor. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geenszins geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u verscheidene juridische documenten bezit en kan er dus evenmin geloof gehecht worden aan uw veroordeling en opsluiting.

Wat betreft het door u neergelegde vonnis en convocatiebrieven dient er bovendien te worden gewezen op enkele merkwaardigheden waardoor aan deze documenten geen bewijskracht kan worden toegekend. Vooreerst hebt u geen origineel neergelegd van de convocatiebrieven. Bovendien dient opgemerkt dat het dossiernummer niet correct is, u geen annexen hebt neergelegd hoewel er volgens de convocatiebrieven wel bijgevoegd zijn en dat het merkwaardig is dat u op een vrijdag (24 day 1389/ 24 januari 2011) zou zijn opgeroepen hoewel er op vrijdag geen zittingen plaatsvinden. De informatie waarop deze bemerkingen zijn gebaseerd werd toegevoegd aan het administratief dossier. Ook is het eigenaardig dat u uiteindelijk tijdens uw tweede gehoor op het CGVS wel een vonnis kon neerleggen. Uit onze informatie blijkt echter dat dit document geen datum bevat. Uw uitleg dat dit ene document mbt uw gerechtelijke procedure wel bij u thuis lag omdat uw vader het nodig had om uw gevangenisverlof te vragen of een aanvraag voor een open cel te doen is in het licht van bovenstaande vaststellingen onaannemelijk. Verder dient toegevoegd dat documenten om bewijskrachtig te worden geacht, dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas, quod non in casu.

Dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is, blijkt overigens nog uit verschillende elementen tijdens uw verklaringen in uw gehoor. Zo dient er gewezen te worden op uw vage verklaringen betreffende uw activiteiten voor een kiesbureau van Mousavi samen met uw hervormingsgezinde vrienden. Toen u werd gevraagd om uitgebreid uw activiteiten die aanleiding gaven tot uw vlucht uit Iran uit de doeken te doen, vermeldde u dat u na uw vrijlating niet veel activiteiten had maar dat u wel financiële steun gaf. Geleidelijk aan begon u opnieuw uw activiteiten en verspreidde u verder de CD die u voor uw arrestatie aan het maken was, verspreidde u pamfletten en ging u ook naar manifestaties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen (CGVS II, p.; 10-11 en p. 15). Op geen enkel moment tijdens uw relaas gaf u aan dat u ook voor een kiesbureau van Mousavi had gewerkt. Slechts toen u uitdrukkelijk werd gevraagd hoe de gearresteerde personen die u hebt vernoemd aan u verbonden zijn,

voegde u plots toe dat u met hen samenwerkte bij het propagandabureau van Mousavi (CGVS II, pp. 16-17). Vervolgens bleef u beduidend vaag toen u werd gevraagd wat u eigenlijk bedoelde met de uitspraak dat u werkte voor een kiesbureau en hoe u ertoe bent gekomen om een medewerker van Mousavi te worden. U kon evenmin namen noemen van adviseurs van Mousavi. Evenmin weet u wanneer hij geboren werd, hoewel u wel beweerde dat u meeschreef aan de biografie van Mousavi (CGVS II, p. 22). Op de vraag waarom u niet eerder tijdens uw verklaringen uw werk voor het kiesbureau vermeldde, kon u louter opperen dat u er vanuit gaat dat uw verklaringen over uw werk met de hervormers ook te maken heeft met Mousavi (CGVS II, p. 23). Dit is geenszins een afdoende uitleg. Tot slot dient er te worden vastgesteld dat er verscheidene tegenstrijdigheden vast te stellen zijn tussen enerzijds uw verklaringen en anderzijds de verklaringen van uw echtgenote tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal. Het is evenmin aannemelijk dat uw echtgenote over bepaalde zaken niet op de hoogte bleek te zijn. Zo verklaarde uw vrouw dat jullie twee keer direct telefonisch contact hebben gehad toen u reeds in België vertoefde en dat u haar die twee keer opbelde (CGVS echtgenote I, p. 2). U beweerde dat u haar de eerste keer heeft opgebeld en dat uw echtgenote de tweede keer zelf heeft gebeld (CGVS I, p. 6). In tegenspraak met u, beweerde uw echtgenote dat u voor uw aankomst in België slechts één keer heeft gepoogd om Iran te verlaten, namelijk de keer dat u in Hongarije strandde (CGVS II, p. 8). Uw echtgenote verklaarde tijdens het eerste gehoor dat jullie twee à drie maanden na het incident op 20/9/1389 (11 december 2010) opnieuw contact hadden (CGVS echtgenote I, p. 3). Tijdens haar tweede gehoor wijzigde uw echtgenote haar verklaringen en zei ze dat jullie pas opnieuw contact hadden toen u in België was aangekomen (CGVS echtgenote II, p. 8). Voorts legde jullie tegenstrijdige verklaringen af over de vluchtaanleiding van uw echtgenote. Uw vrouw verklaarde dat ze twee weken voor haar vertrek werd opgebeld door Ettela'at met het verzoek om zich de eerst komende officiële werkdag bij het gebouw van Ettela'at op het kruispunt Zendan aan te melden. Ze ging hier niet op in en vertrok meteen naar haar tante waar ze enkele weken bleef alvorens Iran met behulp van een smokkelaar te verlaten (CGVS echtgenote II, p. 8-9). Terwijl uw echtgenote nergens in haar verklaringen melding maakte van een brief die haar opriep om na te gaan waar u zich bevindt, beweerde u dat uw echtgenote een telefoontje van het agentschap van de gevangenisinspectiedienst op het kruispunt Zendan kreeg en vervolgens ook een brief van deze dienst (CGVS II, p. 20-21). U hebt evenmin enig begin van bewijs van een dergelijke convocatie neergelegd op het Commissariaat-generaal. Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat uw echtgenote geenszins tot op een bepaalde hoogte heeft concreet kunnen maken waarom u veroordeeld werd en welke politieke activiteiten u deed die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Iran. Haar uitleg voor dit gebrek aan kennis, met name dat u haar niet veel vertelde omdat ze altijd boos werd, is geenszins afdoende. Ook het feit dat zij niet op de hoogte is dat u aan manifestaties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen deelnam, is niet plausibel (CGVS echtgenote II, pp. 6-7).

Gelet op de bovenstaande reeks van vaststellingen kan er dus geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De identiteit en nationaliteit van uw echtgenote worden immers niet betwist. Uzelf legde dan weer enkel een kopie neer van een gedeelte van uw shenasnameh. De overige door u neergelegde documenten werden reeds in bovenstaande besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Inzake de vaststelling dat de geloofwaardigheid van hun relaas verder wordt aangetast doordat zij de veroordeling van eerste verzoekende partij niet kunnen hardmaken aan de hand van juridische documenten die eerste verzoekende partij beweerde in haar bezit te hebben gehad, aangezien er dient te worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij in verband met de locatie van haar originele documenten en haar contacten met H. meermaals tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, wensen verzoekende partijen vooreerst te melden dat eerste verzoekende partij opnieuw contact heeft kunnen hebben met haar vrienden in Iran. Verzoekende partijen lichten toe dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft uitgelegd dat haar Facebook-account was gehackt en zij brengen het bewijs bij dat eerste verzoekende partij haar account pas in januari kon deblokken (bijlage 2 bij het verzoekschrift). Zij demonstreren eveneens dat de naam "M. P." die eerste verzoekende partij voor haar Facebook gebruikt wel degelijk haar profiel is door het bewijs van haar twee emailadressen (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Verder betogen verzoekende partijen dat het feit dat het Facebook-account van eerste verzoekende partij gehackt was, zeer geloofwaardig is, aangezien bijvoorbeeld de "*International Business Times*" stelt dat miljoenen internetgebruikers in Iran gedurende een bepaalde periode de toegang werden ontzegd tot populaire sociale netwerksites, zoals Facebook (bijlage 4 bij het verzoekschrift).

Dankzij de hervatting (via Facebook) van de contacten met haar vrienden kon eerste verzoekende partij de volgende nieuwe documenten bekomen: "*de identiteitskaart van J. H.*" (bijlage 5 bij het verzoekschrift), het "*beroepsvonnis*" (bijlage 7 bij het verzoekschrift), "*een kopie van de envelop die het paspoort bevat*" (bijlage 6 bij het verzoekschrift), foto's die haar politieke activiteiten bewijzen (bijlage 10 bij het verzoekschrift), artikelen van haar blog (bijlage 9 bij het verzoekschrift) en contacten van Facebook (bijlage 10 bij het verzoekschrift).

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij *in casu* motiveert dat de uitleg van eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor dat zij niet wist hoe belangrijk originele documenten waren voor haar asielaanvraag, niet afdoende is om haar gebrek aan bewijzen te verantwoorden, aangezien zij sinds 14 november 2011 in België verblijft en zij derhalve minstens negen maanden de tijd had om de nodige bewijzen te verzamelen, dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor heeft gesteld dat zij de documenten van haar juridische procedure heeft afgegeven aan N., enkele maanden vooraleer zij Iran poogde te verlaten, toen zij in Kish zat, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor verklaarde dat zij een deel van haar documenten had overgebracht naar een gehuurd huis dat zij veilig achtte in de periode dat zij samen met N. politieke activiteiten deed en dat het in dit verband uiterst bevreemdend is dat haar eerste vonnis, dat zij wel heeft neergelegd op het Commissariaat-generaal, zich dan wel bij haar vader thuis bevond en dat zij dit document via haar schoonouders heeft kunnen bekomen. Verder motiveert verwerende partij dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor heeft verklaard dat zij de dag voor dit gehoor contact heeft opgenomen met H. omdat zij documenten nodig had, die hij haar vervolgens heeft toegestuurd per mail en dat zij hem contacteerde via Facebook en per telefoon, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor, ter verantwoording van het feit dat zij de gevraagde originele documenten nog niet had voorgelegd, stelde dat zij haar overige juridische documenten, haar shenasnameh en haar melikaart niet heeft kunnen bekomen omdat zij geen contact meer had met haar contactpersonen in Iran. Verwerende partij merkt op dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor stelde dat zij sinds 10-11 augustus 2012 geen contact meer had met H. en dat zij sinds het midden van augustus niet meer kan inloggen op haar Facebook-account, terwijl eerste verzoekende partij tijdens haar vorige gehoor nog expliciet had gezegd H. te hebben gecontacteerd de dag voor dit gehoor, hetzij op 20 augustus 2012. Zij maakte tijdens dit gehoor evenmin enig gewag van het feit dat zij sinds midden augustus niet meer op haar Facebook-account kon inloggen. Op basis van deze

vaststellingen komt verwerende partij tot het besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij verscheidene juridische documenten bezit en dat er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan haar veroordeling en opsluiting.

Verzoekende partijen trachten voormelde motivering te weerleggen door erop te wijzen dat het Facebook-account van eerste verzoekende partij gehackt was, waardoor zij geen contact kon leggen met haar vrienden/contactpersonen in Iran en zij bijgevolg ook geen documenten kon opvragen. Ondertussen heeft zij terug toegang tot haar Facebook-account en kon zij via vrienden enkele nieuwe documenten bekomen. De Raad is van oordeel dat het feit dat eerste verzoekende partij flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het niet meer in contact kunnen komen met H., de persoon die haar documenten bezorgde wanneer zij daarom vroeg, en het niet meer toegang hebben tot haar Facebook-account, volstaat om te besluiten dat haar uitleg dat zij niet eerder documenten kon voorleggen omdat zij haar contactpersonen niet meer kon bereiken doordat haar Facebook-account gehackt was, als volstrekt ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Overigens dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar interviews op het Commissariaat-generaal duidelijk blijkt dat zij ook op andere manieren aan de – voor hun asielrelaas uiterst essentiële – documenten zou kunnen zijn geraakt. Zo stelt eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat H. haar documenten heeft toegestuurd *“per email”* (administratief dossier, stuk 9, p. 4). Zij heeft verder ook verklaard dat zij tevens met andere vrienden in Iran contact onderhoudt, via Facebook maar ook via email (administratief dossier, stuk 9, p. 7). Eerste verzoekende partij geeft verder ook uitdrukkelijk aan dat zij via andere personen documenten heeft kunnen bekomen: *“En omdat ik er niet in slaagde om contact op te nemen met H., heeft niet van mijn vrouw, A., de documenten voor ons bij mijn schoonouders gaan halen en opgestuurd”* (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Dat eerste verzoekende partij derhalve eerder *“geen enkele mogelijkheid”* (administratief dossier, stuk 9, p. 12) zou hebben gehad om documenten betreffende de juridische procedure te bekomen en voor te leggen, betreft derhalve een volstrekt ongeloofwaardige uitleg.

Wat betreft het neergelegde “beroepsvonniss”, stelt de Raad vast dat het een kopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Aangaande de neergelegde *“identiteitskaart van J. H.”* en *“een kopie van de envelop die het paspoort bevat”*, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.3. Wat betreft de beoordeling van de foto's, contactpersonen op Facebook en de blog die de politieke activiteiten van eerste verzoekende partij zouden bewijzen, dient te worden verwezen naar wat gesteld wordt in punt 2.2.5.2..

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het uiterst merkwaardig overkomt dat eerste verzoekende partij tot op heden heeft nagelaten om haar eigen originele shenasnameh en mellikaart bij te brengen, die volgens haar nochtans bij meneer N. zouden liggen (administratief dossier, stuk 9, p. 14). Aangezien *supra* werd vastgesteld dat eerste verzoekende partij over voldoende mogelijkheden beschikt om via vrienden of familieleden aan dergelijke documenten te geraken, acht de Raad het uiterst nefast voor de geloofwaardigheid van hun asielrelaas dat eerste verzoekende partij zich schijnbaar niet de moeite heeft getroost om de originele documenten met betrekking tot haar eigen identiteit op te vragen en neer te leggen. Dit staat bovendien in schril contrast met het gegeven dat eerste verzoekende partij dan wel de moeite aan de dag heeft gelegd om het valse paspoort in handen te krijgen, dat zij destijds had laten terugsturen naar haar vader, die het dan aan N. diende te bezorgen.

2.2.3. Wat betreft het betoog omtrent de verschillende vaststellingen met betrekking tot de door eerste verzoekende partij uiteengezette pogingen om Iran te verlaten en de daarbij gebruikte reisdocumenten, waarbij verzoekende partijen het aannemelijk trachten te maken dat het geloofwaardig is dat eerste verzoekende partij twee keer zonder problemen te hebben gekend naar Iran is kunnen terugkomen, wijst de Raad erop dat dit overtuigende motieven betreffen zodat het eventueel gegrond bevinden van de kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.2.4.1. Aangaande de bevinding dat aan het door eerste verzoekende partij neergelegde vonnis en de convocatiebrief geen bewijskracht kan worden gehecht, benadrukken verzoekende partijen dat de *“politieke processen in Iran niet altijd publiek zijn, zodat het niet onwaarschijnlijk is dat het proces op een vrijdag zou hebben plaatsgevonden”*. Wat het vonnis betreft, halen verzoekende partijen aan dat het niet

ongewoon is dat een vonnis geen datum vermeldt, omdat “de datum in het vonnis nummer is”. Verzoekende partijen geven aan dat het vonnis *in casu* het volgende nummer heeft: “1491-84/8/4”. De datum van het vonnis is derhalve 23 oktober 2005. Hetzelfde geldt voor het “beroepsvonnis” dat zij hebben neergelegd (bijlage 7 bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen leggen nog een ander vonnis neer om te bewijzen dat het feit dat er geen datum in wordt vermeld, niet betekent dat het om een vals vonnis gaat (bijlage 8 bij het verzoekschrift). Verwerende partij kon derhalve niet weigeren om rekening te houden met deze documenten, aldus verzoekende partijen.

2.2.4.2. Betreft het verweer ten aanzien van de vaststellingen met betrekking tot de bijgebrachte oproepingsbrief, meent de Raad, daargelaten de andere aanmerkingen die in de bestreden beslissingen vermeld staan, dat het volstaat om op te merken dat dit document slechts een kopie betreft, zoals verwerende partij eveneens heeft vermeld in haar beslissingen, en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Nopens de vaststelling dat het vonnis dat eerste verzoekende partij ter staving van hun asielrelaas heeft neergelegd geen datum bevat, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissingen duidelijk vermeld staat dat de informatie waarop verwerende partij zich baseerde om tot het oordeel te komen dat aan dit document geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat het niet om een authentiek document blijkt te gaan, zich bevindt in het administratief dossier. Deze informatie, zo blijkt uit het Cedoca-antwoorddocument (administratief dossier, stuk 20, deel 2), is afkomstig van twee vertrouwensadvocaten in Iran. Beide personen hebben een jarenlange ervaring op juridisch gebied en staan als betrouwbaar, onafhankelijk en deskundig bekend. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen er niet in slagen om deze vaststelling te betwisten. De kopie van het “beroepsvonnis” dat eerste verzoekende partij heeft neergelegd en de kopie van een ander vonnis volstaan immers niet – het betreffen fotokopieën waaraan om reeds eerder vermelde redenen geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend – om aan te tonen dat de conclusie van verwerende partij niet correct zou zijn. Verder wijst de Raad verzoekende partijen nog op de andere redenen die verwerende partij in haar beslissingen uiteenzet waarom aan dit document geen bewijswaarde kan worden gehecht en die in het verzoekschrift niet specifiek worden weerlegd: *“Ook is het eigenaardig dat u uiteindelijk tijdens uw tweede gehoor op het CGVS wel een vonnis kon neerleggen. (...) Uw uitleg dat dit ene document mbt uw gerechtelijke procedure wel bij u thuis lag omdat uw vader het nodig had om uw gevangenisverlof te vragen of een aanvraag voor een open cel te doen is in het zicht van bovenstaande vaststellingen onaannemelijk. Verder dient toegevoegd dat documenten om bewijskrachtig te worden geacht, dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas, quod non in casu.”*

2.2.5.1. Waar verwerende partij motiveert dat eerste verzoekende partij vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar activiteiten voor een kiesbureau van Mousavi samen met haar hervormingsgezinde vrienden, halen verzoekende partijen aan dat zij tijdens haar gehoren veel details kon geven over haar activiteiten. Verzoekende partijen verduidelijken dat eerste verzoekende partij details kon geven over de inhoud van de “*gespreiden informatie*” alsmede over de personen die met haar werkten en die gearresteerd werden. Verzoekende partijen geven hierbij enkele voorbeelden en verwijzen naar de relevante pagina's uit het gehoorverslag.

Ten tweede merken verzoekende partijen op dat eerste verzoekende partij kan bewijzen dat zij propaganda heeft gevoerd/voert tegen het Iraanse regime. Zo heeft zij opnieuw toegang tot haar blog. Verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift een overzicht van de artikelen die eerste verzoekende partij heeft gepost op haar blog (bijlage 9 bij het verzoekschrift). Bovendien bewijst eerste verzoekende partij eveneens haar activisme door de foto's die zij heeft geplaatst op haar Facebook-profiel en door haar contactpersonen op Facebook (bijlage 10 bij het verzoekschrift). Wegens haar blog, haar Facebook-account en haar veroordeling in 2005, is het duidelijk dat eerste verzoekende partij “*persecuties riskeert*” indien zij naar Iran zou terugkeren, aldus verzoekende partijen. Deze stelling wordt volgens hen eveneens bevestigd door de landeninformatie waarvan zich een kopie bevindt in het administratief dossier (“*Subject Related Briefing “Iran” “Risico op (gedwongen) terugkeer naar Iran”*”, stuk 20, deel 1). Verzoekende partijen citeren enkel passages uit dit rapport in hun verzoekschrift.

2.2.5.2. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat, wanneer eerste verzoekende partij wordt gevraagd om uitgebreid haar activiteiten die aanleiding gaven tot haar vlucht uit Iran uit de doeken te doen, zij op geen enkel moment tijdens de uiteenzetting van haar relaas heeft vermeld dat zij ook voor een kiesbureau van Mousavi had gewerkt. Slechts wanneer haar uitdrukkelijk

werd gevraagd hoe de gearresteerde personen die zij heeft vernoemd aan haar verbonden zijn, voegde zij plots toe dat zij met hen samenwerkte bij het propagandabureau van Mousavi. Daarbij merkt verwerende partij op dat eerste verzoekende partij beduidend vaag bleef toen haar werd gevraagd wat zij eigenlijk bedoelde met die uitspraak en hoe zij ertoe is gekomen om een medewerker van Mousavi te worden. Net zo min kon eerste verzoekende partij namen noemen van adviseurs van Mousavi. Zij kon ook niet vertellen wanneer Mousavi werd geboren, hoewel zij beweerde dat zij meeschreef aan diens biografie. De Raad is van oordeel dat deze motieven niet kunnen worden weerlegd door de in het verzoekschrift geformuleerde opmerking dat eerste verzoekende partij veel details kon geven tijdens haar gehoor met betrekking tot de informatie die zij zou hebben verspreid en aangaande de andere personen met wie zij zou hebben samengewerkt en de personen die zouden zijn gearresteerd. Dergelijke uitleg doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat eerste verzoekende partij dergelijk cruciaal element in eerste instantie niet spontaan zou hebben vermeld tijdens haar gehoor. Evenmin volstaat dit verweer om een verschoningsgrond te vormen voor de vastgestelde vaagheden en onwetendheden in hoofde van eerste verzoekende partij met betrekking tot deze werkzaamheden.

Waar verzoekende partijen aanhalen dat eerste verzoekende partij aan de hand van de artikelen op haar blog, de foto's op haar Facebookpagina en de personen met wie zij bevriend is op Facebook kan aantonen dat zij wel degelijk vervolging riskeert in haar land van herkomst, hetgeen bevestigd wordt door de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, sluit de Raad zich aan bij navolgende bemerking van verwerende partij weergegeven in haar nota met opmerkingen: *"Verweerder stelt vooreerst vast dat de blog die verzoeker aanhaalt, aangemaakt werd op het profiel van "azadievatanam" en er geenszins enige verwijzing is naar verzoeker. Verder wijst verweerder er op dat verzoekers facebookaccount op naam van "M. P. (...)" staat (zoals hij in zijn verzoekschrift zelf aanhaalt) en dat hieruit dus ook geen enkel verband met verzoeker blijkt. Verweerder ziet dan ook niet in waarom verzoeker in Iran zou vervolgd worden op basis van de blog of zijn facebookaccount. De informatie van het Commissariaat-generaal waarnaar verzoeker verwijst is dan ook niet van toepassing. Loutere veronderstellingen of vermoedens volstaan niet voor het toekennen van een beschermingsstatus."* Verzoekende partijen brengen desbetreffend ter terechtzitting geen enkel verweer aan. Waar verzoekende partijen in een aangetekend schrijven van 6 augustus 2013 aan de Raad vermeld als bijlage vier CD's, de lidkaart van de *"National Council of Iran"* van eerste verzoekende partij afgeleverd op 27-28 april 2013 in Parijs en foto's voor de Iraanse ambassade van 14 juni 2013 bezorgen, stelt de Raad vast dat voormelde CD's niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal toe, waardoor de Raad met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 de inhoud van deze CD's niet in overweging neemt. Tevens stelt de Raad vast dat de foto's van eerste verzoekende partij voor de Iraanse ambassade op 14 juni 2013 (in voormeld aangetekend schrijven aangeduid als bijlage 6) niet aan het bundel werden toegevoegd. Verder oordeelt de Raad dat de talrijke elementen die wijzen op de flagrante ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas van die aard zijn dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op de werkelijke achtergrond of reële situatie van verzoekende partijen, meer bepaald op de reden waarom zij hun land verlaten hebben, op hun eventuele relatie met de autoriteiten van hun land van herkomst en op het eventueel risico op vervolging. Ze zijn dan ook tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico voor vervolging ten gevolge van de door eerste verzoekende partij in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van de achtergrond van verzoekende partijen, van hun eventuele relaties met de autoriteiten en van hun vroeger verrichte activiteiten. De flagrante ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas betreffende de redenen waarom zij uit Iran zijn gevlucht maakt deze beoordeling onmogelijk. Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat zij door dergelijke activiteiten effectief zouden worden gevisieerd door het Iraanse regime indien zij naar hun land van herkomst zouden terugkeren.

2.2.6.1. Aangaande de verschillende tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partijen onderling, argumenteren verzoekende partijen dat deze tegenstrijdige verklaringen echt niet van belang zijn om de geloofwaardigheid van hun relaas in het gedrang te brengen. Zij wensen er bovendien aan te herinneren dat tweede verzoekende partij zwanger was toen haar gehoor plaatsvond en dat zij toen echt gestresseerd was.

2.2.6.2. De Raad kan verzoekende partijen niet volgen waar die de mening zijn toegedaan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te ondergraven. De Raad wijst erop dat verwerende partij *in casu* heeft vastgesteld dat verzoekende partijen elkaar tegenspreken over wie met wie telefonisch contact heeft opgenomen na het incident,

over het aantal pogingen dat eerste verzoekende partij heeft ondernomen om Iran te verlaten en over de vluchtaanleiding van tweede verzoekende partij – waarbij nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen begin van bewijs voorleggen teneinde de, met de verklaringen van tweede verzoekende partij tegenstrijdige, bewering van eerste verzoekende partij dat tweede verzoekende partij een convocatie zou hebben ontvangen aan te tonen. Bovendien legt tweede verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen af met betrekking tot het moment waarop zij opnieuw contact zou hebben gehad met eerste verzoekende partij. Daar waar nog kan worden aanvaard dat eerstgenoemde tegenstrijdigheid niet als nefast kan worden beschouwd voor de geloofwaardigheid van hun verklaringen, kunnen verzoekende partijen bezwaarlijk volhouden dat (het geheel van) de overige vastgestelde tegenstrijdigheden, niet van belang zou(den) zijn bij de beoordeling van hun asielrelaas.

Inzake het aangehaalde excuus dat tweede verzoekende partij zwanger was tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en dat zij veel stress had, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Betreffende de door verzoekende partijen aangehaalde stress in hoofde van tweede verzoekende partij, herhaalt de Raad dat, hoewel erkend wordt dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht. Het argument dat tweede verzoekende partij stress had tijdens het gehoor doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Voorgaande uiteenzetting in acht genomen, besluit de Raad dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden onverminderd overeind blijven.

De Raad wenst er ook nog op te wijzen dat verwerende partij in haar beslissingen motiveert dat tweede verzoekende partij geenszins tot een bepaalde hoogte concreet heeft kunnen maken waarom eerste verzoekende partij werd veroordeeld en welke politieke activiteiten zij deed die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek uit Iran. Verwerende partij acht het evenmin plausibel dat tweede verzoekende partij niet op de hoogte is dat eerste verzoekende partij heeft deelgenomen aan manifestaties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen specifiek verweer aan teneinde afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad merkt tot slot nog op dat het argument dat tweede verzoekende partij zwanger was en (dus) stress had tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat tweede verzoekende partij van bepaalde cruciale elementen niet op de hoogte bleek te zijn, niet kan weerleggen.

2.2.7.1. Verzoekende partijen merken op dat verwerende partij niet betwist dat eerste verzoekende partij gedurende drie jaar gedetineerd was in Iran. Zij stellen dat deze jaren echt traumatisch waren aangezien eerste verzoekende partij gefolterd werd teneinde andere mensen te rapporteren. Verzoekende partijen betogen dat er echt een risico is dat eerste verzoekende partij opnieuw zal worden opgesloten omdat uit het rapport van verwerende partij blijkt dat zij grondig zouden worden ondervraagd door de Iraanse autoriteiten aan de grenzen. Zij stellen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat eerste verzoekende partij opnieuw zal worden gearresteerd en gefolterd wegens haar activisme in het buitenland. Om die reden diende verwerende partij hun asielaanvraag eveneens te hebben bestudeerd "*in termen van artikel 57/7bis*" van de vreemdelingenwet, zo menen verzoekende partijen.

2.2.7.2. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissingen duidelijk te lezen staat dat eerste verzoekende partij haar veroordeling (en dus ook haar gevangenisstraf opgelegd) door de revolutionaire rechtbank niet heeft kunnen hardmaken – waarbij de Raad er nog geheel terzijde op wijst dat uit het feitenrelaas blijkt dat eerste verzoekende partij na twee jaar in de gevangenis te hebben gezeten voorwaardelijk werd vrijgelaten, en niet na drie jaar zoals in het verzoekschrift wordt gesteld – en dat er in het algemeen geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij in Iran zou hebben meegemaakt. Deze conclusie wordt in onderhavig arrest bevestigd. Aangezien er *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas, kunnen verzoekende partijen zich ook niet dienstig beroepen op artikel 57/7bis (sedert 1 september 2013 artikel 48/7) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de beweerde problemen omwille van de blog en het Facebook-account van eerste verzoekende partij, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder de punten 2.2.2.2. en 2.2.5.2..

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen. De vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan hen dan ook niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 19 en stuk 20) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 augustus 2012 en 25 september 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd de als overtoollig beschouwde motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT